

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

DE DIJOUS A DIJOUS

El pressupost extraordinari de Marina

FORA del debat catalanista no ha passat res que siga digne de atreure l'atenció del públich.

Una de las notas més interessants de aquell debat es, sens disputa l discurs del Sr. Roig y Bergadá, posant en lo lloch degut las aspiracions de la inmensa majoria dels habitants de Catalunya, espanyols incondicionals, si; pero amichs de la descentralisació y desitjosos de que cessin els abusos dels governants.

Llástima que l Sr. Roig y Bergadá que tant clar hi veu en aquesta qüestió continui formant part integrant de un partit tan desacreditat com el fusio-nista, que per haver tingut sempre una organizació caciquista, deu assumir una gran part de la responsabilitat del mal estar de Catalunya. Si l Sr. Roig milités en un camp més net, las sevas observacions justas y atinadas haurían alcanstat una importancia incontestable sobre tot en la nostra terra.

No s pot negar que la varen tenir á Madrid, principalment per ser el Sr. Roig un diputat catalá.

La discussió dels pressupostos avansa lentament, á pas de tortuga, de tal manera que ja s dona com á segur que á primers d any nou no haurán quedat encare totalment aprobats. Responsable de aquest fracás que afecta á la regularitat constitucional es el govern y sols el govern, que no content ab reunir á las Corts ab un considerable retrás, va demorar prop de tres senmanas la presentació dels projectes del ministre de Hisenda, á causa de que la major part del seus colegas no estavan conformes ab ell en lo relatiu á la fixació dels gastos de cada ministeri.

Pero en Sagasta, tranquil com ell sol, se riurá de la responsabilitat que podria exigirsel per haver deixat incumplert el precepte constitucional, y es segur que dirá:

—¿No se m va molestar lo més mínim pels fracassos de la guerra, ni per la firma del tractat de París y ara vindrían á moure'm carronya per una cosa tan insignificant com no tenir pressupostos hábils á principi d exercici?

Y ab molta rahó s expressará aixís, puig ja es sabut que aquí á Espanya la responsabilitat ministerial es un mito.

La comissió qu' entén en l estudi del pressupost, mentres escatima las cantitats destinadas á instrucció y al foment de la riquesa pública, obra la má en favor del ministre de marina, concedintli un crédito extraordinari de prop de 12 milions de pessetas ab l excusa de que en els arsenals pugui anarse treballant en la construcció de uns barcos comensats qui sab el anys que fá, y que quan siguin terminats si es que s acaban, no servirán de res.

Torném á entrar, donchs, en el sistema de anar tirant milions á l aygua, mentres l anemia s va apoderant de tot el país, sense que ningú s cuidi de remediarla.

Aquest sol fet indica quant perduda está la pobla Espanya; quant inútil resulta parlar de regeneració; quant cegos se mostran els seus governants; quant incorretjibles en els seus inveterats vicis despilfarradors.

Com aquells de qui parla l Evangeli tenen ulls y no hi veuen; tenen orelles y no hi senten.

Perque recobrin els sentits no hi ha més que un medi: que esclati l tró y brilli l incendi de una revolució radical y renovadora.

PEP BULLANGA.

—Té, tot aixó us ho dono de més, perque calleu. Y ara, que s'aprofitin aquests quartos.
—¿No s'han d'aprofitar!... Com sempre...

L' AYGUA CLARA

DEL debat sobre el punt concret de las eleccions de Barcelona se va passar á la discussió sobre l punt general del catalanisme, sense que tampoch aquesta vegada se n haja pogut arribar á treure l aygua clara. Tractarém nosaltres de probarho... Y qui més hi sápija que més hi digui.

El catalanisme, regionalisme ó lo que sigui es una aspiració á mermar las facultats políticas, económicas y administrativas del Estat, en benefici de l' au-

tonomia regional. Se semblaria al federalisme de n Pí y Margall si al igual que aquest acceptés la forma republicana, y declarés inviolables els drets democráticos del individu, confiant la seva defensa al poder nacional. Pero l regionalisme no s preocupa de una qüestió tan essencial y per la qual han fet els pobles moderns tan costosas revolucions. Y bé podria donarse l cas—y no hi ha dubte que á Espanya s donaria—de que ab la facultat de fer cada regió á casa seva lo que millor li semblés, desaparequés tota garantia de la vida lliure del ciutadà.

Els mateixos catalanistas no han pogut amagar els seus intents en las famosas bases de Manresa, establint el sufragi per classes y per caps de casa

que donaria per resultat segur l imperi de una messocracia, contra l qual s'estrellarian tots els esforços que dintre de la legalitat tractés de practicar el poble. En altrás regions l aristocracia territorial ó l clero serían els amos de tot.

No hi ha, donchs, qui, tenint sentiments lliberals y democráticos, pugui patrocinar una tendencia regressiva y per consegüent renyida ab l esperit dels temps moderns.

Com siga que la base del sistema regionalista no es altre que l egoisme de las regions, no hi hauria enllás entre ellas mateixas pera provehir á la defensa de la llibertat general. Aixís per estar separadas, cada una ab la seva autonomia corresponent, fou

NOTA BARCELONINA
La nova invasió de pobres

—Tots heu baixat cap aquí?
—Naturalment!... Com que per fora tothom diu que Barcelona es una vinya y que hasta s' hi donan corridas á benefici nostre...

se convencin de unas veritats tan irrefutables. El ser cap de rata no es una bicoca pels qui, en altres partits á penas si passarian de quas de sargantana. »Ab pocas, ben poquetas excepcions.»

En Nakens té rahó de sobras, y es hora de que li donguin, ja que no 'ls fomentadors de la discórdia obrera, que aquests no li darán may pel compte que 'ls te, 'ls incautes treballadors que figurantse candidament treballar per idees mes radicals que las de una simple República democrática, han acabat per esterilitzar l' acció del poble espanyol, convertintse en joguina de unas quantas dotzenas de ambiciosos vulgars, els quals, prácticament, resultan ser els auxiliars mes poderosos de la reacció imperant.

«Divideix i triomfarás»—diu l' aforisme.

Y en efecte: ells divideixen y la reacció se 'n aprofita.

PEP BULLANGA

ELS DOS CATALANISTAS

—¿Sab? Jo soch catalanista.
—¿Sab? Un servidor també.
—Jo aspiro á una patria nova, forta, com la d' aquells temps en qu' encare la bravada d' aixó que 'n diuhen *avens* no havia de nostras glorias marcit els florits llorens.
—Jo aspiro á una Catalunya fells, regida per lleys completament democráticas, deslligada dels temps vells y no tenint mes bandera que la del etern progrés.
—Jo vull que la terra nostra torni á sé 'l sagrat alberch d' aquelles costums senzilles qu' en altres sigles tingué: els gremis, els antics brassos, els prohoms, els consellers, els vells furs, els privilegis, tot alló que un jorn caigué aixafat per la grapada d' un vencedor inclement.
—Jo vull que la meva terra s' inspiri per sempre mes en els salvadors principis ab que en Rousseau y en Voltaire varen treure desde Fransa la són á tot l' univers. La llibertat de la premsa, la igualtat davant la llei, la fraternitat humana, tots aquests hermosos drets que dignifican al home y 'l fan gran, fort y valent.
—Jo crech que 'l catolicisme no ha de deixarse indefens y que no podem permetre mes temples que 'ls del bon Deu; el bon Deu dels nostres pares, el Jesús dels nostres néts, el que aquí hem adorat sempre, el que sempre adorarem.
—Jo crech qu' hem de deixá al home llibertat de sentiments, y que mentres sigui digne y no 's fiqui ab els demés, no hem de mirar si combrega ni si fá ó no fá de peix, ni tenim per que enfadaros per si adora á Sant Joseph,

ó á Cristo, ó al *sursum corda*, ó al bou Apis ó á la serp.
—Jo vull gastar llumanera, ó á tot estirar quinqué.
—Jo gas, y si m' es possible, lámparas incandescentes.
—Jo, si no vaig en galera ja no viatjo satisfet.
—Jo prefereixo 'l tren ràpit que deixa endarrera 'l vent.
—Jo sols pel passat suspiro.
—Jo sols penso en el que ve.
—Jo admiro 'l mon que s' acaba.
—Jo contemplo 'l mon que neix.
—Jo 'tot per la meva terra!
—Jo 'tot per ella també!
—¡Visca sempre Catalunya!
—¡Oh, sí! ¡Visca eternament!
—Tóquila, company de causa.
—Ab molt gust: ens hem entés.—

Sentint parlar á aquests dos tipos y admetent, en honor seu, que desde 'l seus punts de vista van els dos de bona fé, l' observador que 'ls escolta se queda estátic, mut, fret.

—¿Quí 'l entén aquest embrollo?, pensa involuntariament. L' un es un cara impertérrit, l' altre un fill dels temps moderns; el primer diu: «Visca 'l Papa! el segon «Visca 'l progrés! aquest firma 'ls drets del home, aquell no 'n vol saber res...»

—¿Cóm redimontri es possible que tan distints elements puguin anar de parella baix un programa mateix? La guineu y la gallina vivint en un galliner. La llum casada ab la fosca el foch besante ab la neu...
—¿Quí 'l entén aquest misteri?
—¿Quí 'ls lliga aquests dos extrémis?
—¿Cóm s' ha format aquest *bio* qu' está fentnos perdre 'l seny ab sas afirmacions raras, son diabòlich farsiment, y sa monstruosa barreja de vells madurs y noys verts, de noblesa y jesuitisme, de sanch pura y amarch fel?

C. GUMA

LA SALVACIÓ D' UN POBLE

Prat Llanut—població prou coneguda de tots els cassadors per l' abundancia de mussols que al seu voltant sol trobar-s' hi—hi passava feya temps una cosa raríssima. ¡No hi havia may cap naixement!

Molt sovint las eminencias del poble, es á dir, el rector, l' arcalde, el mestre y 'l menescal—de metje no n' hi ha—al reunir-se per deber ó per casualitat, parlavan llargament del assumpto.

—¿Qué deu ferho aixó?—deya 'l pobre rector que ja tenia mitj rovelladas las eynas de batejar, y que seguint per aquell camí preveya en plasso mes ó menos llarch la total desaparició dels seus feligresos.

—No m' ho explico—contestava l' arcalde—casaments, tants com vulguin; morts, mes de las que convidrian; naixements, ni un.

El mestre, perit en la materia, apuntava la sospita de que potser tot alló s' deuria á la mala alimentació.

—Perque, desenganyinse—afegia l' home ab accent convensut—ho sé per experiencia: d' un poble que vaji curt d' aliments, no n' esperin gran cosa.

El menescal no era d' aquest parer. Representant á Prat Llanut del element científic, buscava per altres derroters l' explicació del fenómeno.

—Per mí—deya—tot ve de las ayguas, dels ayres, de las nostras condicions climatológicas.

—Pero si 'l *clíman* del poble sempre ha sigut el mateix!—replícava l' arcalde, una mica empípat.

—¿Y qué?
—Que avans, á pesar del *clíman*, de tant en tant bé naixia algú!...

Davant de la lógica de l' argument, el menescal baixava 'l cap, sense saber que respondre. El rector també callava, el mestre no s' atrevia á tornar á parlar dels aliments, y la conferencia acabava sempre de la mateixa manera.

—¡Es extrany, es extrany!...
Y 'ls llibres parroquials de Prat Llanut continuavan sense registrar cap naixement.

Un día passá á instalarse al poble una comunitat de frares. Eran setze ó divuyt, tots grassos, rojos, vessant salut per las butxacas, y disposats, segons se deya, á fer per la prosperitat de Prat Llanut tot lo que fos necessari.

Acomodada la colla en el convent, antich edifici que una senyora resident á la capital els havia regalat, el principal dels frares, un sant varó anomenat pare Domingo, feu una visita al rector, desitjós d' enterarse de las costums y mode de ser de la gent del poble.

—Bons xicotets á carta cabal—va dirli 'l rector:—molt dócils, exactes cumplidors dels debers que l' Iglesia 'ls marca; pero...
—Pero ¿qué?
—Éa no sé ja quant temps que la font baptismal de l' iglesia no serveix.
—¿Cóm! ¿No fan batejar á las criaturas?
—No las fan batejar, perque may neix cap.
El pare Domingo no se 'n sabia avenir. ¿Era possible? ¿A qué s' devia aquell misteri, no repetit en cap mes població del mon?
—No ho sabém—va dirli 'l rector.—Un remat de vegadas n' hem parlat ab l' arcalde, 'l menescal y 'l mestre, y may n' hem pogut treure l' aygua clara.
—Veyám si nosaltres serém mes afortunats.
—¿Qué pensa fer?
—Valdre'm de l' arma ab la qual conseguim nosaltres las mes grans victorias: la predicació.—
Durant tot aquell día á Prat Llanut no s' parlá de res mes que del sermó que 'l principal dels frares havia de fer el vespre á l' iglesia.
—Aixó sí—deya tothom—no mes s' hi deixarà entrar als homes.
—¿Per qué?
—No se sab: els frares ho han disposat aixís. L' iglesia, no cal dirho, s' omplí degom á gom. El pare Domingo, que ignorava encare 'ls punts que 'ls pratllanutins calsaván, va anar tantejant el terreno ab molta habilitat, y quan ve semblarí que l' auditori estava ja á tó, abordá resoltament el tema de la conferencia, parlant de las necessitats del poble, de las

lleys de la naturalesa y de la conveniencia de restablir l' us de la pica baptismal.

Passaren vuyt ó deu mesos y 'l bon frare s' encaminá una tarde á la rectoria pensant qu' era ja hora d' enterarse dels efectes del seu famós sermó.

—¿Qué tal?
—Ni un animal—exclamá 'l rector, verdadera ment desesperat.
—¿No s' ha fet res?
—¡Res!
—Está bé; no s' espanti y déixiho per mí.

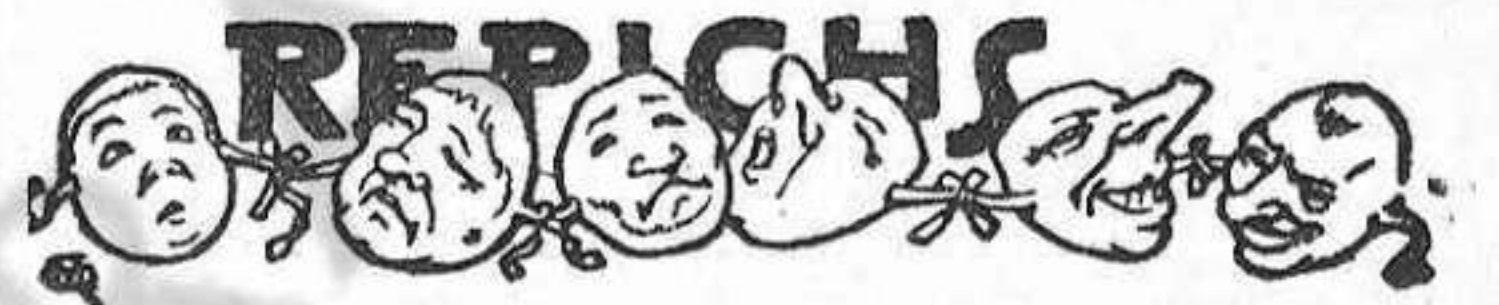
Aquell vespre á l' iglesia torná á haverhi conferencia, pero 'ls papers estavan cambiats. Aixís com la primera vegada la festa havia sigut per homes, llavors va ser precisament per donas solas. La consigna s' cumpli ab tal rigor que ni al mateix rector se li permeté la entrada. Els frares, que acudiren tots al sermó, tancaren herméticament la porta quan las donas foren á l' iglesia, y ni un sol home pogué ficarhi 'ls nas.

—¿Qué va dirli hi á las donas de Prat Llanut l' encarregat de la predicació?
Es cosa que no se sab, perque totas las concurrents, al sortir, van mostrarse reservadíssimas; pero de que 'l sermó va fer efecte, no n' quedá á ningú 'l menor dupte.

Nou ó deu mesos després d' aquella solemnitat memorable al registre de naixements de la parroquia s' hi feyan casi en un mateix día un parell de dotzenas d' assientos.

Y ara tot Prat Llanut ho diu:
—Per fer aumentar una població, no hi ha com els frares!...

FANTÁSTICH

A present senmana s' presenta molt divertida per lo que respecta als reys, y no certament als reys dels jochs de cartas.

—Se recordan del casament del rey de Servia ab la condessa Draga, *jamona* molt apetitosa, que vá donar lloch per tot' Europa á un sens fi de comentaris?

Donchs la cosa ha acabat malament, com ho demostra 'l fet de que 'l séu marit vá ompirli la cara de revessos, y ella, desesperada, vá pendre un veneno.

Sort que 'ls metjes reals van arribarhi á temps, y gracias á un vómit abundant, va quedar en disposició de tornar á rebre qualsevol día las xufas del seu angust marit.

Si de la Servia saltém á Holanda, trobarém dos quartos de lo mateix.

Aquella encantadora reyna Guillermina, ideal del seu país, vá contreure matrimoni ab un príncep alemany, guapo y bon mosso... pero una mica endarrerit de fondos.

Sos dentes de solter sigueren els núvols que taparen la seva lluna de mel, que d' altra manera hauria sigut plena y regalada.

El prou demanava diners á sa consort, pero la reyna Guillermina li feya entendre que no hi sentia de aqueixa orella.

Las pretensions de l' un y las negativas del altre van engendrar grans disgustos... y *algo més* á consecuencia de lo qual Holanda acaba de perdre al hereu de la corona, que la seva estimada reyna portava en las entranyas.

Aixís ho assegura un telegrama ab lacónica brutalitat.

En vista de lo qual no cal mes que donar una bufada á la vella llumanera de la institució monárquica.

Y dir alló del sainete: «*Apaga y vámonos.*»

Ha mort en Gamazo.
Son cadáver sigué vestit de frare carmelita.
Aquest sol dato resumeix tota la seva historia.
A pesar de dirse liberal, en el fondo no era mes que un frare.

Conta un periódich las tretas de un capellá barceloní que quan té una de las sevas penitentas malalta, li fá prometre, pel cas de curarse, un'anada á Montserrat ab ell.

Si la malalta n' surt, gracias á la forsa de resistencia de la seva naturalesa ó á la eficacia dels ausilis facultatius, l' ensotanat ho atribueix á la intercessió de la Verge, y fá cumplirli 'l vot, anantse'n ab ella á Montserrat á fer la gran xerina del sigle.

Y ara vajan dihent que 'l ministeri sagrat exercit ab certa picardia, no resulta ben divertit.

Anavan á desembarcar á Lisboa una partida de frares expulsats de Fransa, y 'l poble 'ls vá rebre á cops de pedra.

Y naturalment, arremengantse 'ls hábits per no entrabancarse, varen entornarse'n al barco mes que depressa, incapassos com son d' emular las glorias del proto-mártir Sant Esteve.

¡Que s' hi ha de fer! Gangas del oficil!
Anavan á Portugal en busca de una bona vinya y van trobar una bona pedregada.

S' ha organísat á Madrit una exposició dels productes recullits en las novas colonias del Golfo de Guinea, en las quals diuhen que hi ha una gran riquesa vegetal.

Pero lo difícil es explotarla.

A dreta lley, en la tal exposició lo que hauria de figurarhi en primer terme es el certificat de defunció dels últims expedicionaris que van anar á n' aquells païssos, y 'l revólver ab que 'l Sr. Jover, jefe de l' expedició, vá alsarse la tapa del cervell quan ja estava de regrés á Espanya, per no poder suportar els sufriments de una terrible malaltia allí contreta.

«Aquest revólver—podría dir un rétol—está á la disposició d' Espanya, pel día que vulgui suicidarse.»

Diu un telegrama:

«Oviedo.—Continúan los incendios de iglesias.»
¿Incendios en las iglesias?
Aquests seran els efectes de las excessivas inflamacions del esperit religiós.

Acaba de publicarse un breu del Papa contra'l luxu de las senyoras.

Pero escoltin: tota vegada que l'ocasió s'ho portava no hauria sigut convenient parlar també contra'l luxu en sedas, joyas y galas que gastan els bisbes, els cardenals y'l mateix Papa?

Perque ara las senyoras aficionadas á lluhir, podran dir:—Prediquéu ab l'exemple, si voléu que fém cas de las vostras prédicas.

Y dirán bé dat que Jesús no gastava robas de seda, ni anells de brillants, ni vestiduras brodades, com els que pretenen tenir la seva representació sobre la terra.

Tot just l'Urzáiz pren la resolució de no encunyar mes moneda de plata, s descubreix á Alicante una gran fabrica de duros, destinats á fer la competencia als sevillans.

Els industrials que s'edicavan á n'aquest negoci, podran defensarse dihent:

—Tota vegada que l'Estat renuncia espontáneament al exercici de una industria tan lucrativa, cap inconvenient te de haverhi de que ls particulars se decideixin á sustituhirlo.

Y ja veuran vostés com els posan al carrer, sobre tot si tenen per emplear en la seva defensa molts arguments... de cinch pessetas.

Un periodista de Madrid, el Sr. Romeo, s'heu assaltat per una pandilla de facinerosos. Un d'ells li dona una garrotada á la cepsa, á consecuencia de la qual el Sr. Romeo arriba á las portas de la mort. Pero en el moment de rébrele dispara un revólver y ferix á un dels seus agressors.

Per aquest motiu el jutjat qu'entén en la causa, mentres el Sr. Romeo está en el llit gravement malalt, dicta contra ell auto de preso, exigintli una cautitat considerable en concepte de fiança.

¿Qué tal? ¿Qué ls sembla?

A mí se'm figura que fora ocasió de afegir un article al Códich, concebut en els següents termes: «Queda terminantment prohibit l'us del dret de defensa als periodistas de oposició. El que no s' deixi atropellar impunement, anirá á presidi.»

¿Qué dimontri! Alguna garantía s'ha de donar als malvats que s'lloguin pera sortir á la defensa del gobiern!

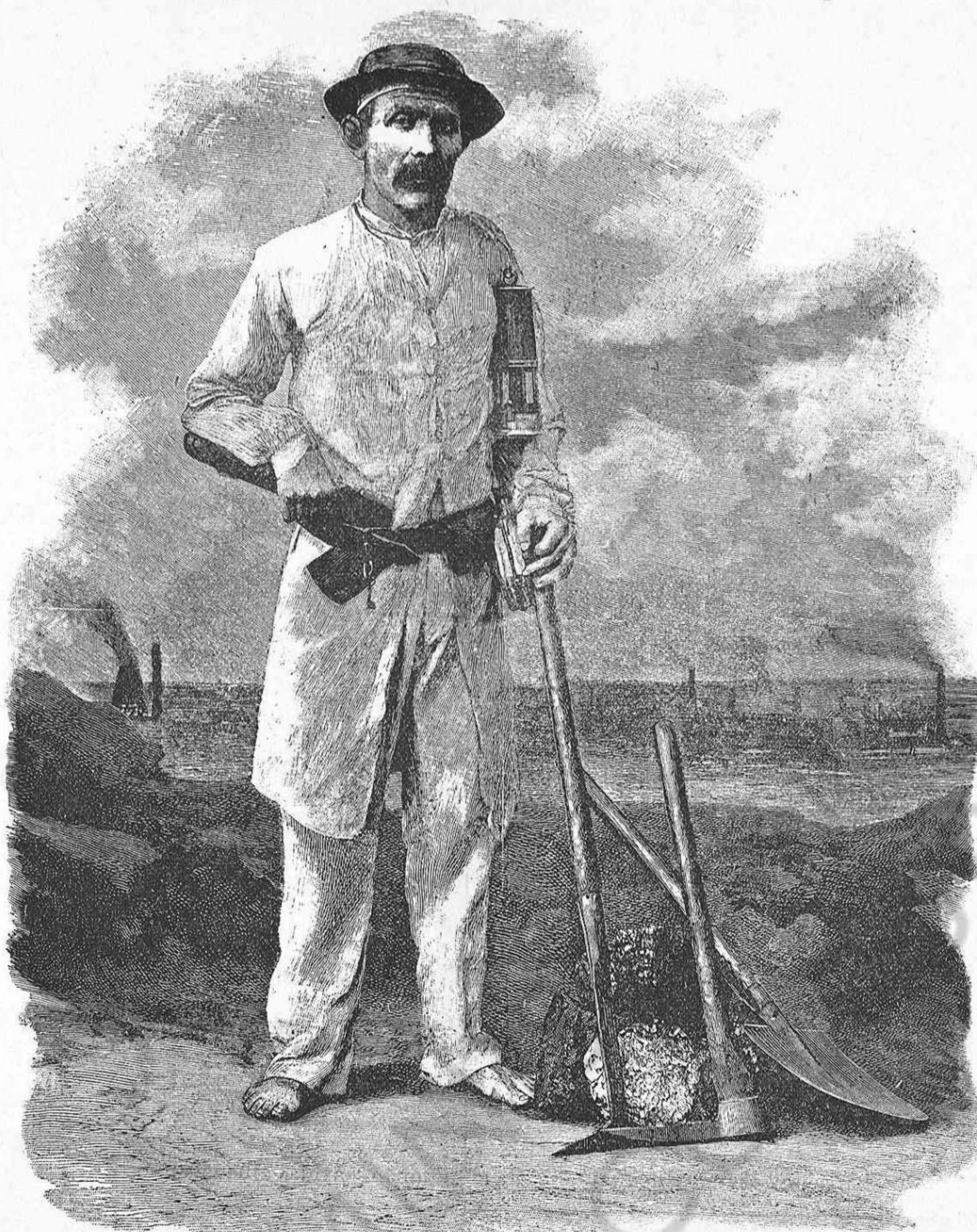

Vaig trobá á en Carlos seté y'm va dí:—¿Hont son els carlistas?
Y jo que ¿sí?, vaig y'l duch al Centre Regionalista.

Calla, no't queixis del fret, que si'l gobiern se'n entera, pensant fer-te un gran favor ¡veurás tú quin fart de llenya!

¿Preguntas qué hi vaig guanyar lluytant per la patria á Cuba? Aquesta creu sense paga y aquesta cama de fusta.

El soldat negro, fantasma de la «huelga» general

Un miner d'Anzin, ab son trajo y sos instruments de treball.

(De Le Monde Illustré)

Tinch reparat que'l Congrés es com el carrer de casa: no mes se veu animat els días que hi ha barallas.

—¿Qué ho deu fer que'l Concordat no's reforma?—la gent diu. Y'l bon Pidal, desde Roma al sentirho, ¡riu que riul...

L. WAT.

EPÍGRAMAS

Sé que ab una americana vesté relacions l'Esteve: vet' aquí, ara m'ho explico porque sempre li diu *prendá*.

SANCH DE CARGOL

—No he vist home com l'Arcés tocant á ser desgraciat: sa sogra caigué de un pis.

—¿Y morí? —Cá: quedá aixís com si res li hagués passat.

BALTASAR FARCOSA.

Las dugas caretas

—¿Som al Congrés? Posemos aquesta. En sent *allá* ja 'ns posarem l'altra.

À L'INSERTAT EN L'ÚLTIM NÚMERO

- 1.ª XARADA.—*Pi-a-nis-ta.*
- 2.ª ANAGRAMA.—*Refrá—Frare.*
- 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—*Mar sin orillas.*
- 4.ª ESTRELLA NUMÉRICA.—*E—Pera—Rap—Pare—R.*
- 5.ª GEROGLÍFICH.—*Com mes vi un beu, mes sed té.*

Han endevinat totes ó part de las solucions del número passat els caballers: J. Matallops, Noy de las mostres, F. G. del C. R. de Artessa, Vera Miserachs, Tomás Freixa, Antoni Feliu y Joan Massó Amillach.

XARADA

La filla de la Rosa que n' es total va anar á el *Tres-quart-terça* á veure *Tres-quart*; y l'endemá al *hu dos* una camisa se va cremar.

SISKET D. PAILA

ANAGRAMA

Un cassador aquí dalt ha agafat un conillot qu' amagat dintre d' un *tot* treya á fora la *total*.

UN COMPANYY DE LA GOMA

CONVERSA

—¿No ho sabs, Miquel? La meva germana s' casa.
—¿Quina, la Pepeta?

—No, home; la que ja t' he citat.

ARTHUR OLIVER

GEROGLÍFICH

I

TIRI

I

UN DUVIÑALAS

Caballers: Tempesta, F. M. Corista, Pedro Juhet, Pere Bufali, Catalá-Nista, Ua dependent, Peret Aguiló de la Taverna, A Ribas Ll., Una forquilla, Eduardito, Una societat anònima, J. F. y G., Rich Art Or y Ols. Manel Serrano, Serafi Finchs y Finitis y J. M. y A.: No es possible.

Caballers: Albertet de Vilafranca, Lerrouista y Antoni Feliu: Podria ser.

Caballer: F. Berenguer Roca: Efectivament, apesard' enviar el borrador no hi ha arribat á temps.—Un judiu: Un juheu voldrá dir, no podria ser altra cosa l'autor d' aquestas seguidillas.—F. M. y A.: Sentim lo succehit. Probablement ara fa un any li diriam lo mateix; pero son cosas mes naturals de lo que vosté s' pensa.—Andresito: Vosté cada día s' adoba.—P. del C.: La errada es fácil y no acostumen á esmenarlas. El sonet ja'l recordo; mirarem d' aprofitarlo.—J. Torras: El ninot m' ha semblat fet d' un xicot.—Torlo: Son molt dolents.—Eugeni Janer: No tenen gayre solta.—J. Ramón de la Roca: Si hi trobessim alguna falta li corretjiríam, pero n' hi trobem un cabas y no 'ns hi enredem.—Jaume Altadill: Ara ja no se'n parla d' aixó.—M. C. d' A.: Veurém de complaure'l.—P. A. Moreno: N' hi ha dos que no van del tot mal.—Manel Castellá: Aquests cantars no arriban ni á la sola de la sabata dels qu' aniran á l' Almanach de «La Bugadera».—C. G. Redembach: Aixó es un sonet hidrópich; no 'ns atrevim á admetre'l.—Un que no ha casat á la Lotería: Fá bé, qui no juga no pert.—Juan Urgell: Ja 'l tindrem en compte per quan necessitem un dibuixant d' empenta.—J. Bunon Bertran: No sé si l' editor hi tindrà cap inconvenient.—J. S. (Murillo): La idea 'ns ha xocat mes que la execució.

AVÍS IMPORTANT

Está á punt de sortir

L' ALMANACH

DE

LA CAMPANA
DE GRACIA

PERA 1902

Escrit y dibuixat per notables escriptors y dibuixants.

Cuberta tipogràfica impresa á varias tintas.

Un tomo de unas 200 planas,

Preu: 2 rals

Supliquém als nostres corresponsals que no tinguin fet el pedido, el fassin sens perdua de temps.

Imprempta de LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olin, número 8,

Tinta Ch. Lorilleux y C.ª